

כשדרות וואנראם 143: רבפיא
 ריס עומד בנין אב מפואר
 בניו בסנון צרפתי עתיק. כל
 ישראלי המכקר בפאריס מוכי
 רח להיכנס לבית זה לכל הפי
 חות פעם אחת. כי בו שוכנת

הוא מצפה למצוא בבית הזה
 עזרה ומאור פנים מצד בני
 ארצו בניכר. במקום זאת עלול
 הוא לעבור חוויות בלתי נעימי
 מות ביותר. ניסונותיו לקבל
 סעד במסעותיו יעלו בו שאלה:

כמה שאלות הפספורט ישאל את?

מאת מקסים סלומון

כשנוקתי לאשרת-כניסה לאנגליה, החלטתי בתמימותי לעשות את אשר עושה כל אזרח בעולם כשהוא נקלע למדינה זרה וזקוק לעזרה: הוא הולך אל הבית הנושא את דגל מולדתו. כי אחד מתפקידיהן העיקריים של הצירות והקונסוליה בכל מדינה הוא לעזור לנושא דרכונה של המדינה בכל מקום, להגן עליו ולסייע לו בדרכו. וככל ששרות-החוץ יעיל ונמרץ יותר, כן עולה ערכו של הפספורט שחותם המדינה שבוע עליו. מהו אם כן, ערכו של הפספורט הישראלי בעולם?

עד מהרה נוכחתי כי ערכו אינו עולה בהרבה על ערך הנייר שעליו הוא מודפס.

לא היום - לא סחר

לא הייתי צריך לטרוח הרבה כדי למצוא את בית השגרירות הישראלית בפאריס, בשדרות ואנראם מס' 143. חמש המכוניות הנושאות שלטי C.D. (קורפוס דיפלומטי) ומספר טיפוסים, שאחד מהם זיהיתי כחלבן תל-אביבי, שני כמלצר מרחוב הירקון ושלישי כמדריך תנועת-נוער - כל אלה העידו בברור כי הגעתי למחוז הפצי. נכנסתי לאולם מקומר שממנו הולוכו מזרקות לקומה השניה, באולם קטן ישב פקיד המודיעין, וגילו פניתי כדי לשאול על המזכיר לענייני עתונות, ווד אבני. רושה לי המלצתו, הסברתי, כדי לקבל אשרת כניסה לאנגליה.

פקיד המודיעין שלחני לחרו של המזכיר. מאחורי הדלת ישבה מזכירתו הפרטית, שושנה רוני, לשעבר מפקדת חיל-הנשים בצ.ה.ל. קירות החדר היו מלאים מהרצפה ועד לתקרה, מדפים עמוסי ספרים.

פניתי למזכירו של המזכיר, הפקיד הנמוך ביותר בסולם הדרגות של ענייני העתונות בצירות הישראלית, שאלתי באדיבות אם אור כל לראות את מר אבני. תשובה: "היום בלתי אפשרי!" "אולי מחר?"

"לא. הנספה יוצא מחר לקבל את פני אשתו החוזרת מאיטליה."

"אולי מחרתיים?" "חודאי לא! מחרתיים הרי ערב הג'!" לאחר עיון ממושך ועזר בלוח שלידו, קבע לי המזכיר ראיון ליום מסויים ולשעה מסויימת בשבוע הבא.

"אחם הישראלים!"

השבוע עברי. שוב הופעתי בכניין הציריות. מזכירו של מר אבני, הנספה לעתונות בי צירות ישראל בפאריס, התבונן בי בתמהון עמוק. "מדוע לא באת אתמול?" שאל בי נעימת תוכחה עמוקה.

הסברתי לו, כי הראיון נקבע להיום. הוא התנצל, הודיע לי שינסה לראות, אולי מר אבני פנוי לדקות מספר. מבעד לדלת הי פתחה שמעתי את קולו של המזכיר לענייני עתונות צועק בצרפתית: "עליו לקבוע ראיון מראש. אני לא אקבל אותו בשום פנים!" נסיתי להסביר למזכירתו, שושנה הסברתי לה, אך גם היא הצטרפה לרוגזו הצודק של הנספה: "אחם הישראלים! אינכם מבינים מה זה לא?"

באותו רגע התבהרה לי המשמעות העמוקה והנעלה של פקיד ישראלי היושב בפאריס. עד אז הייתי משוכנע כי פקיד השגרירות, כמו שאר פקיד המדינה, חייב על חשבון משלם המסים ויושבים במקרה בפאריס במקום בפרדס-חנה, על מנת לשרת את בני ארצם במלוא המסירות. אך הפסוק האחרון - "אחם הישראלים!" - הבהיר לי שהיתה זאת דעה מגוחכת, כמעט ילדותית. הפקיד הישראלי בפאריס הוא טיפוס חדש של אדם עליון. לבני ארצו העלובה, הנמצאים בפאריס מבלי לשמש פקידים בצירות, הוא מתייחס במקרה הטוב ברחמים, במקרה הגרוע כבזוי.

כל אורח פושע

יצאתי מהחדר ועליתי לאגף הקונסולארי. במסדרון עמד אדם וצעק כי ישלח יד בנפשו. איש לא שב לבי. "מה קרה?" התעניינתי. האיש הסביר: הוא זקוק להמלצה מטעם הקונסוליה להארכת שהותו בצרפת, אך משום מה אינו מקבל המלצה זו במשך זמן רב. ביקשתי מפקיד הקונסוליה הסבר. הם טענו, כי הקונסוליה מוכרחה לעשות הכל על מנת להקשות על הישראלים המסתובבים באירופה. גרמו לכך מספר טיפוסים מפוקפקים שעסקו בפאריס בעסקים בלתי כשרים.

אולם במקום לספל בטיפוסים מסוג זה בנהלה פילוי רגיל, החליטה הקונסוליה למיין על דעת עצמה את אורחי הארץ לדרגות שונות. בעוד שהחוק הרגיל מגיח כי כל אורח הוא איש ישר והגון, עד שהוכח ההיפך בבית-המשפט, מניה הקונסול, כנראה, מראש כי כל אורח הוא פושע וסמסר עד שהוכח ההיפך. העובדה שפושעים וספרסים ישנם וישנם, ואולי אפילו במספר גדול יחסית, עדיין אינה יכולה לשמש הצדקה לגישה זאת. אם ישנו

הנוסח הבריטי לכל מקידי המדינה, ולא כביטוי מליצי כי מן המצב הקיים סובלים דווקא אותם הישראלים את הדרכים האחריות לסיודר עניינים. כשהם ניתקלים בקרי הם נתקפים בהרגשה, כי אנשי הצירות תפקידם הוא הישראלי, במקום לשרתו. נדמה, כי לנוחיותם הפרטית ה עצמם יהיו האורחים היחידים החיים מחוץ למולדתם. לכל של שליטי המפלגות, שדבר בואם נמסר להם מראש, או השמן בבנק הוא תחליף מתאים לתעודת יושר והגינות.

פרט לספרד

מורה במיוחד היא ההתערבות החשאית של הנציגויות אגרות כניסה לארצות חוץ לארצות ישראל. ניצול הנציגים מגונה של שם המדינה ואורחיה. פעולה זו, ההורסת סופי הפכה את האזרח הישראלי לצועני בינלאומי.

דוגמה אופיינית לכך היא סיפורו של אחד ממכרי, שנתקלתי בהם בקבלת אשרת-ביקור לאנגליה. לדבריו פגן ישראלי צעיר, בעל רכוש ומשפחה בארץ, אשר ישב שניסה לשכנעו כי יתן לו אשרת ביקור לאנגליה. הוא נתח המשפחתי, מצבו האישי והכלכלי, כאילו היה פושע. לא ה הבריטי, בו שירת שש שנים בהתנדבות, ובאותה מידה היו שקיבל מידידים באנגליה.

הצעיר, שחקירה מעליבה זו פגעה בו קשה; שמר על נאנו. אך הפקיד הבריטי הרגיש, שישב מעברו השני של "אדוני, אל תאשים אותי. האשמה בקונסוליה שלך!"

גם גורלי לא שפר עלי כשסרתי לשגרירות הבריטית אמנם הבטיחו להודיעני, אם אקבל, אחרי חקירה ממושכת הוחתם הפספורט בחותמת, "ביקש אשרה לאנגליה בתארי

הנספה הצ' באי של ה' שגרירות, סירקין. מסתיר את מבוי

חבורה

בפתחת המועד פאריס הוקף שריר ישראלי יעקב צור בסטור דנסיס ישראליים, שדרך הטבע יש בפיחם שא ות לרוב, אשר כרגיל נסבות לכוך על הנושא האחד המעניין אותם ביותר: פרנקים.

ורנר, כי העניין דחוף. אך גם היא הצטרפה לרוגזו הצודק של הנספה: "אחם הישראלים! אינכם מבינים מה זה לא?"